

Nr 232.

Av herr **Frändén**, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till lag om ändrad lydelse av 59 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 116 om ändrad lydelse av 59 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891 föreslår Kungl. Maj:t sådan ändring av nämnda paragraf, att vägfyrktalslängd skall förvaras av kommunalstämmans ordförande — i stället för av vägstyrelsen, såsom berörda paragraf nu bestämmer.

Såsom motivering för denna förändrade lydelse av ovan angivna lagrum framhåller herr statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet, bland annat, att det kunde synas ligga närmast till hands att upprätta vägfyrktalslängden i två exemplar, men med hänseende å de betydande kostnader, som skulle bliva förbundna med vägfyrktalslängdens upprättande i två exemplar — och då några betänkligheter av allvarigare art icke enligt herr statsrådets förmenande möter emot en sådan anordning, som förändrade lydelsen av ifrågavarande lagbestämmelse innefattar, har herr statsrådet ansett sig böra tillstyrka berörda lagändring.

Det lär emellertid kunna med befogenhet ifrågasättas, huruvida föreskriften, att vägfyrktalslängden skall förvaras av kommunalstämmans ordförande och av denne vid påfordran utlånas till vägstyrelsen, icke är förenad med betänkligheter av rätt allvarlig beskaffenhet.

Jag påpekar härvid att i vissa orter inom landet vägstämmor förekomma långt talrikare än herr statsrådet synes förmoda, särdeles i Norrland, där nya vägförslag och väganläggningar ofta föreligga för vägstämmornas behandling — och att det visserligen kan vara en nödfallstväg för kommunalstämmans ordförande att med kommunalombudet och andra som ämna besöka vägstämman sända vägfyrktalslängden till vägstyrelsen.

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 3 saml. 98 häft. (Nr 232—233.) 1

relsen, då vägstämman är utsatt att hållas, men jag håller före att denna utlåning och försändning av vägfyrektalslängden helt visst ej så sällan lär komma att förorsaka avsevärda kostnader och besvär samt framkalla dröjsmål i ärendenas behöriga behandling av långt större och obehagligare art än att bestrida de relativt obetydliga kostnaderna, som uppstå genom vägfyrektalslängdens avskrivande.

I Norrland finnas många väghållningsdistrikt, som omfatta ett flertal kommuner — upp till 7—8 stycken — med långa avstånd till den lokal där vägstämmorna hållas, ej så sällan 5 till 10 mil och däröver. Givetvis lär det vara att förutse, att under sådana förhållanden budskickningen med längden blir rätt osäker. Likaledes kommer i flera fall den allmänna posten att icke kunna användas för längdens översändande till vägstyrelsen, tillfölje av tidsutrymmet och andra förhållanden.

Härav följer att beslut rätt ofta av vägstämman icke kan fattas — då vägfyrektalslängd exempelvis från en enda kommun fattas och begärd omröstning därigenom omöjliggöres. Vilka olägenheter detta i regel vållar, torde vara obehövt att här påpeka, allenast tillåter jag mig erinra att, då viktiga ärenden å vägstämman förekomma, som intressera ett större flertal väghållningsskyldiga, genom att vägfyrektalslängden saknas från allenast en kommun kan komma — och kommer helt visst om förslaget upphöjes till lag — att vålla synnerliga olägenheter, stora kostnader och avsevärda besvär för de väghållningsskyldiga och för vägstyrelsen.

Om emellertid anordningar icke kunna vidtagas i syfte att bibehålla nu gällande lagstadgande, att vägfyrektalslängden förvaras av vägstyrelsen allt fortfarande — något som synes mig icke vara uteslutet — hemställer jag,

att riksdagen beslutar sådan ändring av 59 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891, att vägfyrektalslängd upprättas i två exemplar, varav det ena omhänderhaves av vägstyrelsen och det andra av kommunalstämmans ordförande.

Stockholm den 1 mars 1920.

A. O. Frändén.